

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת/ת השואה

אוסף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: רחל	שם משפחה: בוקר
--------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית		שם משפחה איתו נולדתי: זהררברך
שנת לידה: 1945	מין: נקבה	שם פרטי איתו נולדתי: רחל אסתר
בלועזית		עיר לידה:
בלועזית		שם פרטי ושם משפחה של האב: יחיאל
בלועזית		שם פרטי ושם נעורים של האם: מיחלה
בלועזית		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: קוטנה
בלועזית		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
בלועזית		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו :
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו
בלועזית		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:
בלועזית		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)
בלועזית		במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי
בלועזית		שנת עליה: 1950
בלועזית		במידה ועלית באניה, ציין את שמה גלילה

אנא ספרי על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

אחי חיים נולד בעת שהותנו בליגניץ, אני זוכרת משם רק משפחה אחת בשם ליכטנשטיין שהיום כבר אינם. אני זוכרת את היציאה מהעיירה, יצאנו ברכבת ולאחר מכן באונייה, ואמא טענה שהיינו בדרך גם בוונציה. בעיירה הייתי לאמי חנות ומלמעלה היה בית. כשהרוסים עזבו אימא הבריחה את הגבול. אני זוכרת שדוד שלי גר בכפר נידח שם הם היו המשפחה היחידה היהודייה. בזמן המלחמה הייתה לו ילדה בת 18. מרוסיה אני זוכרת שעבדנו קשה. היינו צריכים לטאטא את השבילים ביער מושלג, עבודות מטומטמות כאלה כשבסוף היום היינו מקבלים כיכר לחם.

נא ספרי על חיך מתום המלחמה ועד היום

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

יצאנו ברכבת האחרונה מרוסיה ואני חטפתי שם התקפת מלריה וכשעצרו את הרכבת לא היה מי שיטפל בי. אימי הייתה בהריון ולכן היא נשארה שם ואחות של אימי ואח שלה המשיכו לארץ אבל בדרכם נעצרו שנתיים בגרמניה. כשהגענו לחיפה היינו בשער העלייה מספר ימים עד שדודים שלי שכבר היו בארץ הוציאו אותנו משם. גרנו ביפו בשכונת שכבר לא קיימות היום, למדתי בבית ספר יסודי רש"י בגבעת העלייה ליד חוף הים תיכון, עשיתי בתל אביב סמינר של עליית נוער ועשיתי בבית הכרם קורס מנהלים למשך שנתיים באוניברסיטה. בשנת 1959 עברנו מיפו לבני ברק ביחד עם ההורים, התחתנתי ב1966 וגרתי בחיפה. כיום אנחנו גרים בשדה אילן. ב1982 עבדתי כמורה, הייתי מדריכה ורכזת חברתית, עבדתי כמנהלת 3 שנים בחינוך ומאז שנת 2000 אני בגמלאות. ממשפחתי לא נישאר אף אחד. אבא נישאר לבד, לאימא הייתה בארץ אחות נשואה ואח שהתחתן פעם שנייה, וכשהמלחמה פרצה אמי לא הייתה נשואה. החיים בארץ היו קשים מאד, אבא שלי לא היה אדם צעיר ועבד בעבודות מאד קשות. הוא היה עובד ניקיון בבית המפלגה ולאחר מכן נהיה אחראי. לאימי היה חשוב החינוך של הילדים ועבדה מאד קשה. בזכות עבודתם של הוריי הצלחנו לעבור דירה לקיבוץ, הגעתי ב1982 עם בעלי והילדים וקינינו כאן משק. כיום הכול בסדר יש לנו 2 בנים ואחד נוסף שנפטר בגיל עשר, וכיום 4 נכדים.

ראיון: אושר אבוטבול

שדה אילן, נובמבר 2013